प्रमाणीकुरु मद्वाणीमहमन्यं न कामये ॥४२५॥
पूर्वमेव हि जन्तूनां योऽधिवासो निलीयते ।
तिलानामिव तेषां स पर्यन्तेऽपि न शीर्यते ॥४२६॥
देवी वा भवकान्ता वा भीमा वा शोभनापि वा ।
यादृशीं पूर्वमद्राक्षं तादृश्येवावभासि मे ॥४२७॥
तमित्थं कथयन्तं सा ज्ञात्वा निश्चलनिश्चयं ।
एवं जन्मान्तरे भावीत्यभ्यधादनुरोधतः ॥४२८॥
उत्सहन्ते हि संस्रष्टुं न दिव्या मर्त्यधर्मिणः ।
तद्गच्छ क्रूरसङ्कल्पेत्युक्त्वा सान्तर्दधे ततः ॥४२९॥
अशून्यजन्मा भूयासं तया देव्येति चिन्तयन् ।
प्रयागवटशाखाग्राद्दहासीत् स्ववपुस्ततः ॥४३०॥
सोऽजायत रणादित्यो रणारम्भा च सा भुवि ।
मर्त्यभावेऽपि यन्नैव जहौ जन्मान्तरस्मृतिं ॥४३१॥
रतिसेनाभिधश्चोलराजः सङ्गोऽब्धिपूजने ।
तां तरङ्गान्तराल्लेभे रत्नराजिमिवोज्ज्वलां ॥४३२॥
आबाल्याद्यक्तदिव्योक्तिं तामलङ्कृतयौवनां ।
दिव्यार्हां पृथिवीशेभ्यो नार्थिभ्योऽपि ददौ नृपः ॥४३३॥
रणादित्यनृपामात्ये दूत्यायाते तथैव तं ।
प्रत्याख्यानेच्छुमाचख्यौ सैव तद्वरणं वरं ॥४३४॥